

F. t. l. om diplomatiske forbindelser.

dansk side ønsker retsforholdet til disse lande bedømt efter konventionens egne bestemmelser.

I artikel 12 bestemmes, at udsenderstaten ikke uden samtykke må oprette kontorer andetsteds end der, hvor repræsentationen selv er beliggende.

I artiklerne 13 til 19 gives bestemmelser af protokolær art, især med det formål at fastslå rangfølgen mellem de forskellige repræsentationschefsklasser og repræsentationens medlemmer indbyrdes.

Repræsentationschefen anses ifølge artikel 13 at have overtaget sin post, når han enten har overrakt akkreditiver eller givet underretning om sin ankomst og genpart af akkreditiverne er overgivet vedkommende myndighed i modtagerstaten. Rækkefølgen for overrækkelsen af akkreditiver fastsættes på grundlag af tidspunktet for repræsentationschefens ankomst. De 3 klasser for repræsentationschefer fastsættes i artikel 14 til ambassadører eller nuntier akkrediteret statsoverhoveder og andre repræsentationschefer af tilsvarende rang (således eksempelvis det britiske statssamfunds „High Commissioners“). Derefter kommer gesandter, ministre og internuntier akkrediteret statsoverhoveder og endelig chargés d'affaires akkrediteret udenrigsministre. Bortset fra rangfølge og etikette skal der ikke være forskel på disse grupper.

Staterne aftaler indbyrdes ifølge artikel 15, hvilken klasse deres repræsentationschefer skal tilhøre. Repræsentationscheferne indenfor deres klasser tager rang efter anciennitet ifølge artikel 16, der fastslår, at artiklen ikke berører den praksis, der er i lande, der giver forrang for Vatikanstatens repræsentant. Rangfølgen mellem repræsentationens diplomatiske personale fastsættes ifølge artikel 17 af udsenderstaten. Repræsentationschefer af samme klasse skal ifølge artikel 18 modtages på samme måde.

Såfremt en post som repræsentationschef er ubesat, eller er repræsentationschefen ude af stand til at udføre sine opgaver, skal ifølge artikel 19 en chargé d'affaires ad interim fungere. Det fastsættes, at udsenderstaten med modtagerstatens samtykke om fornødent kan overlade en repræsentations løbende administration til et ikke-diplomatisk medlem af personalet. En sådan udpeget repræsentant kaldes normalt en chargé des affaires, men denne terminologi er ikke benyttet i konventionen.

I artiklerne 20 til 39 fastsættes de rettigheder og immuniteter, der tilstås repræsentationerne og repræsentationernes medlemmer.

I artikel 20 fastslås, at repræsentationen og dens chef har ret til at benytte udsenderstatens flag og våben på repræsentationens område herunder chefsboligen og repræsentationschefens transportmidler.

Ifølge dansk ret kræves der særlig tilladelse til benyttelse af fremmed flag (med undtagelse af de nordiske). Forbudet omfatter dog ikke fremmede repræsentationer og deres chefer ifølge bekendtgørelse nr. 103 af 10. april 1915 om forbud mod at benytte fremmed nationsflag.

I artikel 21 pålægges det modtagerstaten i overensstemmelse med de gældende love at lette erhvervelse af nødvendige kontorlokaler eller være behjælpelig med at finde lokaler på anden måde. Om fornødent skal udsenderstaten ligeledes være behjælpelig med at finde passende boliger for repræsentationens medlemmer. Justitsministeriet giver ifølge praksis herværende fremmede repræsentationer tilladelse til erhvervelse af fast ejendom i medfør af lov nr. 344 af 23. december 1959 § 1, stk. 2, under forudsætning af gensidighed. Ifølge artikel 21 er forpligtelsen for modtagerstaten imidlertid ikke så vid, idet bistand til at finde passende lejede lokaler vil være tilstrækkelig til opfyldelse heraf.

Artikel 22 fastslår, at repræsentationens område er ukrænkeligt og ikke må betrædes af repræsentanter for modtagerstaten uden særligt samtykke. Modtagerstaten har pligt til at træffe passende foranstaltninger til beskyttelse af repræsentationens område. Repræsentationens område og de der værende møbler og andet løsøre samt transportmidler er fritaget for ransagning, rekvisition, beslaglæggelse og eksekution.

Fremmede repræsentationers immunitet har i overensstemmelse med almindelig folkeretlig sædvaner været respekteret i Danmark. For de diplomatiske repræsentanters vedkommende er eksempelvis immunitet i civilretlig henseende nedfældet i en forordning af 8. oktober 1708, så meget mere har selve den fremmede stats immunitet været anerkendt uden udtrykkelig hjemmel. Modtagerstatens pligt til beskyttelse af repræsentationernes område opfyldes i dansk praksis ved, at politiet efter anmodning eller, såfremt politiske demonstrationer er nærliggende, selv sørger for, at diplomatiske repræsentationer får den fornødne politibeskyttelse. Det samme gælder for beskyttelsen af vedkommende diplomaters person, frihed og værdighed, jfr. nærmere under artikel 29.

Udsenderstaten og repræsentationschefen fritages ifølge artikel 23 for alle stats-, amts- eller kommuneskatter på repræsentationens ejendom, hvadenten den er ejet eller lejet, når bortses fra sådanne der udgør betaling for tjenesteydelser. (For så vidt angår hjemmelen til skattefritagelse se bemærkningerne til art. 33).

Ukrænkelighed tillægges ifølge artikel 24 repræ-